

ladet Kommunernes Landsforening fremture med deres lockout.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 96 stemmer (S, V, KF, FP, RV og CD) mod 14 (SF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 120:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod brug af vækstfremmere og om indførelse af en statskontrolleret, frivillig mærkningsordning for medicinfri kødprodukter.

Af Jørn Jespersen (SF) m.fl.
(Fremsat 19/5 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

I de seneste dage har vi haft en alvorlig debat om vækstfremmere. Det er min fornemmelse, at det har optaget mange, mange forbrugere. Forbrugerne har taget det alvorligt; det synes jeg er meget forståeligt.

I min hidtidige ministertid har jeg bestræbt mig på at reducere forbruget af antibiotika i landbrugets produktion. Jeg kan således nævne den indskærpelse af reglerne, der er foretaget vedrørende de magistrelle lægemidler. Det har resulteret i en begrænsning af brugen af det såkaldte gule pulver.

Jeg har også taget initiativ vedrørende en forebyggende behandling med antibiotika. I henhold til en ny bekendtgørelse, der træder i kraft nu her den 1. juni 1995, må behandling af husdyr med antibiotika udelukkende finde sted,

såfremt behandlingen er rettet mod konkrete diagnosticerede infektioner i en besætning og har et klart sundhedsmæssigt sigte.

Jeg lægger også meget vægt på, at dyrlægerne fremover i højere grad skal fungere som sundhedsrådgivere for landmanden. I den forbindelse indføres som noget nyt sundhedsrådgivningsaftaler mellem de praktiserende dyrlæger og landmændene.

Det er altså to områder, hvor der på besætningsniveau er sket nogle klare stramminger. Det synes jeg er en rigtig og en fornuftig udvikling.

Regeringen lægger vægt på, at tilsætningsstoffer, der tilsættes foder til dyr, ikke på nogen måde udgør en fare for menneskers sundhed. I Landbrugs- og Fiskeriministeriet har vi hele tiden søgt at være på forkant med udviklingen. Således bad ministeriet i forlængelse af de nævnte tiltag Statens Veterinære Serumlaboratorium om at prioritere de allerede indledte undersøgelser af det vækstfremmende avopracin. Disse undersøgelser viser, at der kan være fare ved dette stof, idet der hos enterokokker hos dyr er fundet resistens mod avopracin og det beslægtede stof vacomycin, som bruges til behandling af mennesker. Og det var netop på den baggrund, at jeg med virkning fra 20. maj har forbudt stoffet.

Dette skridt er foretaget på baggrund af den allernyeste viden på området, og der er således skabt en ny situation med forbudet. Jeg er indstillet på at fastholde dette forbud i betragtning af den nye viden.

Det var altså et initiativ fra ministeriets side, der resulterede i, at vi fik debatten i den forløbne uge, og fordi vi har bedt forskerne om at prioritere om.

Det næste, der nu står for døren, som jeg skal vende tilbage til, er det kommende EU-Rådsmøde, og det er den faglige diskussion og den politiske diskussion, som dér står tilbage.

Jeg synes også, det er værd at bemærke i debatten, at i henhold til Statens Seruminstitut er der i Danmark ikke konstateret tilfælde, hvor antibiotikaresistente enterokokker hos dyr har været årsag til alvorlig infektion hos mennesker, som ikke har kunnet behandles. Det er ikke påvist, at de vacomycinresistente enterokokker hos dyr er identiske med dem, man finder hos mennesker.

Det iværksatte forbud vil således sikre, at denne situation fastholdes, og det var selvfølgelig også klart det, der var meningen.

For mig er det afgørende, at forbrugerne på denne baggrund kan føle sig sikre, og jeg er i denne forbindelse særdeles tilfreds med det positive medspil, der har været fra erhvervet.

Man kan have det standpunkt, at Danmark burde forbyde alle vækstfremmere her og nu. I den forbindelse vil jeg godt henlede opmærksomheden på, at vækstfremmere ikke altid er antibiotika. Der findes således også mikroorganismer og kemiske stoffer, som man kan tilsætte foderet, og som giver en vækstfremkaldende effekt hos dyr.

Der resterer nu otte tilladte vækstfremmere, der tilhører gruppen antibiotika. Disse stoffer har jeg bedt Statens Veterinære Serumlaboratorium undersøge med særlig vægt på de antibiotika, der har relevans for den humane resistensproblematik.

I den forbindelse og i forbindelse med denne undersøgelse vil der blive etableret et overvågningsprogram, og det er mig bekendt første gang på verdensplan, at dette iværksættes. Jeg er overbevist om, at det vil blive et vigtigt instrument i den videre debat om også at skabe tryghed for forbrugerne.

Vi håber meget på, at inden året er gået, har vi som vistnok det første land i verden fået et sådant overvågningsprogram.

Kan det videnskabeligt dokumenteres, at et eller flere af disse stoffer har en skadelig virkning, vil jeg straks iværksætte de nødvendige forholdsregler.

En ting, som det også er tvingende nødvendigt at tage i betragtning, er forholdet til EU-lovgivningen. Vi står her med et område, som er fuldt EU-harmoniseret, og det er nødvendigt at have dokumentationen i orden, førend man reagerer. I modsat fald vil det blive opfattet som EU-stridigt, og man vil ikke kunne opretholde forbudet. Det er spillereglerne, og det er såvel i Danmarks som i de øvrige medlemslandes interesse, at de bliver fulgt.

Jeg lægger vægt på, at den seriøse linje fortsættes i de kommende undersøgelser af disse otte stoffer, og at der nu foretages en prioritering af stofferne på grundlag af en risikovurdering.

Undersøgelsen af de højest prioriterede stoffer vil kunne gennemføres inden for et års tid på et seriøst grundlag. Dermed vil vi fastholde den linje, der er lagt. Dermed har vi en reel mulighed for at overbevise de partnere, som det er nødvendigt at overbevise. Og dermed har vi også den bedste mulighed for at kunne gøre for-

brugere både i Danmark og i det øvrige Europa trygge, nemlig ved at fortsætte med den seriøse linje. Så når der er noget at komme efter på baggrund af forskernes vurdering, så kan vi fortsætte den linje, der er lagt med det første stof herhjemme.

Ifølge bemærkningerne til beslutningsforslaget foreslås det, at anvendelsen af vækstfremmere bringes til ophør gennem en aftale med landbruget og berørte brancher. Jeg vil tage kontakt til landbrugsorganisationerne og foderstofbranchen for at undersøge mulighederne for at få etableret en frivillig aftale om, at der ikke anvendes vækstfremmere baseret på antibiotika som tilsætning til foderet.

Vedrørende en etablering af en frivillig mærkningsordning skal der ikke være tvivl om, at regeringen er positivt indstillet over for at medvirke til etableringen af og kontrollen med en sådan ordning.

Jeg har faktisk personlig igennem flere måneder på møder i forsamlingshuse og over for journalister agiteret for, at vi lavede en sådan ordning.

Jeg kan ikke lovgive om det. Men hvis det er sådan, at forbrugerne, landbruget og detailhandelen tager hinanden i hånden og kommer og beder om en frivillig ordning, så har jeg mulighed for at administrere den.

Jeg har fornemmet meget positive tilbagemeldinger fra erhvervet og forbrugerne, og jeg har registreret de synspunkter, der er kommet fra detailhandelen fra forskellig side i løbet af den sidste uges tid, og så er der måske håb forude.

Vi har netop en indgangsvinkel til det, som jeg tror vil være afgørende, når vi snakker mærkning, nemlig at vi får skabt troværdighed i det. Vi har jo en mærkning, som fungerer ganske udmærket i dag, en mærkning, som forbrugerne heldigvis er trygge ved, nemlig det såkaldte Ø-mærke. Her tror jeg at vi har en indgangsvinkel til at gå videre.

Der er imidlertid en række krav, der skal opfyldes, for at sådanne mærker kan etableres uden at komme i strid med Traktatens regler om ikkediskrimination. Det gælder ikke mindst, hvis vi skal stille et offentligt kontrolapparat til rådighed for en sådan mærkning.

Først og fremmest må vi som sagt lægge vægt på, at der er tale om en frivillig ordning, som efter deres mening også garanterer forbrugerne, at det mærkede produkt er af en højere standard end sædvanlige produkter. Det er således ikke nok at mærke eller blot indicere, at et produkt kommer fra et bestemt område.

Dernæst må mærket være tilgængeligt for alle producenter, der ønsker at producere i henhold til de specifikke krav og standarder, vi i givet fald bliver enige om. Det ligger heri, at det ikke i sig selv kan være et kriterium for et sådant mærke, at et givet produkt er produceret i Danmark. Der er jo også producenter i andre lande, der producerer landbrugsprodukter af høj kvalitet eller efter særlige produktionsmetoder, og som vil kunne have interesse i at dokumentere dette over for forbrugerne.

Det modsvarer også forbrugernes interesse i at få et stort udvalg af disse særlige mærker, altså høj kvalitetsprodukter, på markedet. Men jeg er klart af den opfattelse, at som situationen er i dag, giver vi i realiteten ikke forbrugerne et reelt valg, når de står ved køledisken. Her kunne jeg godt ønske mig, at forbrugerne havde et reelt valg.

I forbindelse med mærkningen vil jeg i øvrigt henlede opmærksomheden på, at regeringen har afsat 40 mio. kr. over de næste 4 år til dokumentation af kvalitet i fødevarersektoren. Under denne ordning vil producenter kunne etablere en troværdig dokumentation for, at deres produkter er blevet til under særlig respekt for en række bløde forhold såsom dyrevelfærd, sundhed, miljø og arbejdsmiljø.

Lad mig kort resumere op. Vi kører i øjeblikket sagen omkring avoparcin. Vi kører den på to niveauer. Vi kører på et højt fagligt niveau i forhold til de instanser, der skal høres i EU-sammenhæng. Jeg vil på det kommende landbrugsministerrådsmøde mandag-tirsdag sørge for, at sagen også bliver politisk behandlet og gøre mine kollegaer opmærksom på det. Vi går nu i gang, som det første land, tror jeg, med et overvågningsprogram, som kan blive af stor betydning for arbejdet i de kommende år. Vi går nu ind og prioriterer de stoffer, der har familie i humanmedicinen, og vi vil fortsætte den linje, som er lagt med avoparcinmærkning. Hvis det er sådan, at vi kan få de aftaler, jeg omtalte før, så vi får disse kvalitetsnormer ind i det, kommer vi derhen, at forbrugerne får en reel valgmulighed.

Mange er bekymrede. Jeg synes, det er forståeligt, men jeg er af den klare overbevisning, at det først og fremmest er til gavn for forbrugerne i Danmark, men forhåbentlig også i det øvrige Europa at følge den linje, der er lagt. Det er den eneste reelle og saglige linje.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Vi vil i SF meget gerne anerkende de initiativer, som landbrugsministeren allerede har taget. Det synes vi er gode initiativer, og vi ønsker at bakke dem op i det omfang, vi overhovedet kan gøre det. Det skal jeg vende tilbage til i min ordførertale. Jeg synes blot, at der er nogle enkelte ting, det ville være rart at få slået helt fast her fra debattens begyndelse.

Jeg forstod landbrugsministeren på den måde, at han gav tilsagn om, at han ville tage kontakt med branchen med henblik på at sikre en aftale om, at samtlige vækstfremmere, som har antibiotikakarakter, bliver taget ud af dansk foder og dermed af dansk kødproduktion. Jeg vil gerne have bekræftet, at det er rigtigt forstået, så vi har det helt på det rene.

For det andet forstod jeg også på ministeren – og det er jo ikke nogen nyhed – at han er meget positiv over for en frivillig mærkningsordning, og jeg er helt enig i de krav, der er ridset op. Det er jo det, der er indeholdt i EU-lovgivningen, men det er også i virkeligheden rimelige og fornuftige krav at stille til en mærkningsordning.

Derfor er mit spørgsmål her i første omgang til ministeren: Vil ministeren tage et initiativ til at få lavet den her aftale? For det, der jo fremgår af pressen, er, at alle parter tilsyneladende er vældig positive. Dét er landbruget, og dét er detailhandelen, og dét er det politiske system. Der sker bare ikke rigtig noget, og derfor kunne det jo være rart, hvis der var nogle, der tog det første skridt til at få sat nogle forhandlinger i gang. Så vil ministeren tage et konkret initiativ til at indkalde de berørte parter og til eventuelt at fremlægge en skitse til sådan en mærkningsordning, hvilke krav den indeholder, og hvordan en statslig kontrolordning kunne bygges op?

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg vil, som jeg sagde i min første tale, tage kontakt til erhvervet, men jeg vil gerne understrege, at jeg tror, det er lige så vigtigt med de andre instrumenter i forhold til EU, således at vi fastholder kadencen på så højt et niveau som overhovedet muligt. Det her er jo ikke kun et dansk problem. Med det indre marked og fødevarer fra alle mulige andre er det utrolig vigtigt, at vi også får så meget international fokus på det som overhovedet muligt.

Vedrørende en frivillig mærkning er jeg glad for, at vi er enige om principperne, for de er efter min mening – specielt over for forbrugerne – de eneste reelle. Jeg har ved mange lejligheder, på debattmøder, i avisartikler og i radio og tv, gjort mig til talsmand for, at hvis de organisationer, som jeg omtalte før, nemlig landbruget, forbrugerne og detailhandelen, vil være med til det, så kan der skabes den troværdighed, der kan ligge i, at det er en offentlig myndighed, som garanterer, at de præmisser, der er lagt til grund for en sådan mærkning, bliver overholdt.

Jeg synes, at man skal notere sig de positive meldinger, som nu også er kommet fra detailhandelen, og dem synes jeg vi alle sammen skal mærke os og tage afsæt ud fra i den kommende debat.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg synes, det var en udmærket redegørelse, ministeren kom med generelt og specielt det fine initiativ med at forbyde det ene antibiotika. Men det, der bringer mig herop, er spørgsmålet om mærkningen og EU's rolle i den forbindelse. Der har vi modtaget en pressemeddelelse og et brev, som har været afsendt fra Dyrenes Beskyttelse og Friland Food A/S til ministeren. Jeg vil lige benytte lejligheden til at læse det første afsnit af det op. Der står:

»I forbindelse med den igangværende debat om danske svins velfærd og vækstfremmere i foderet har vi i dag henvendt os til landbrugsministeren, hvor vi har gjort opmærksom på, at der siden 1992 har eksisteret et samarbejde mellem Friland Food A/S og Dyrenes Beskyttelse omkring frilandsgrisene. Disse produceres på grundlag af et meget stærkt koncept, hvor bl.a. vækstfremmere i foderet ikke er tilladt, og hvor dyrenes velfærd er meget højt prioriteret. Alle producenter godkendes af en kontrolgruppe bestående af medlemmer af Friland Food A/S og Dyrenes Beskyttelse, før der opnås leveringsret, ligesom der foretages løbende opfølgingskontrol.«

Jeg har i dag via Landbrugsudvalget bedt om, at det bliver oversendt, og vi beder om ministerens kommentarer til det konkrete koncept. Det, jeg gerne vil spørge om i denne forbindelse, er: Mener ministeren, at det ville være i strid med EU-lovgivningen at ophæve denne frivillige ordning, som jo er kontrolleret af en kontrolgruppe, som er nedsat også med repræsentanter for Dyrenes Beskyttelse? Er der noget i vejen for,

at den får en statsanerkendelse med det koncept, der ligger til grund for frilandsgrisene? Det er jo sådan, at EU har ikke udtalt sig om et koncept om frilandsgrise, men det er jo en ting, der er på vej, fordi man arbejder med et lignende koncept. Vedrørende dette koncept kan jeg nævne, at det er anerkendt af den engelske og den hollandske dyreværnsforening, og derfor kunne det på et tidspunkt gå hen og blive et andet koncept, som er en parallel til den økologiske gris, bare dét, at foderet er forskelligt.

Så vil jeg spørge ministeren, om det ville være i strid med EU's regler, hvis man gik hen og gjorde denne private, frivillige ordning til en statsordning. Det vil være vigtigt i den givne situation, fordi der er mange produkter, der nu kommer på markedet, som kalder sig forskellige ting, og det er klart, at den økologiske gris og det økologiske kød har et helt klart regelsæt i forhold til det statskontrollerede Ø-mærke. Men der er netop på det område her mulighed for at få en hel del volumen i det, så man kan imødekomme forbrugernes efterspørgsel, og det vil være styrket, hvis det mærke kunne gå hen og blive statsanerkendt.

Jeg er godt klar over, at ministeren ikke behøver at tage endelig stilling til den konkrete henvendelse, men jeg vil høre, om en sådan ville kunne lade sig gøre i forhold til EU.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Ministeren beder om, at vi lægger mærke til den positive holdning, der har været nu også fra detailhandelens side over for en mærkningsordning. Det er netop det, vi har lagt mærke til. Der er jo tilsyneladende sket et gennembrud i detailhandelen, og når man kombinerer det med, at der er en politisk velvilje over for en mærkningsordning og tilsyneladende også er en velvilje i en meget stor del af landbruget, så burde det jo ligge på den flade hånd at få lavet den her mærkningsordning. Derfor er jeg bare interesseret i, at der er nogen, der ligesom samler muligheden op, så den ikke bliver forspildt, og derfor går mit spørgsmål helt konkret til landbrugsministeren: Hvis ingen andre vil, vil ministeren så tage det initiativ, så der sker noget?

Landbrugs- og fiskeriminister (Henrik Dam Kristensen):

Til hr. Jørn Jespersen vil jeg gerne sige: Vi skal videre, og er det i givet fald mig, der på en eller anden måde skal sørge for, at vi kommer videre

her, så vil jeg være parat til det. Jeg anser det for at være vigtigt i forhold til forbrugernes valgmulighed.

Til hr. Bent Hindrup Andersen vil jeg gerne sige: Jeg kan ikke udtale mig om et konkret koncept, men det, det handler om, er, at vi bliver enige om, hvilke kvalitetskrav det så er, vi stiller, for at man kan få et givet mærke. Der er det jo helt klart, at hvis sådan noget skal statskontrolleres, så kan det ikke forbeholdes en enkelt virksomhed eller nogle enkelte typer af producenter. Så er det dem, som lever op til de krav, vi nu bliver enige om at stille, som i givet fald kan komme med under mærkningsordningen. Så kan vi efterfølgende give dem den troværdighed, der ligger i, at det er staten som sådan, der står for kontrollen, og dermed give forbrugerne trygheden i det. Et godt eksempel er jo, som jeg har nævnt før, økomærket; men det kan selvfølgelig ikke være forbeholdt nogle enkelte. Det er dem, der er i stand til at leve op til de kvalitetskrav, vi har lagt i konceptet, der vil kunne deltage i det.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg er helt enig med ministeren i, at det er dét, der ligger i et statsanerkendt mærke. Det er klart, at det ikke er et firmaprodukt, man anerkender, og det betyder også, at der er fri konkurrence på markedet bagefter, når man opfylder det koncept, så det er jeg helt enig i. Og så opfatter jeg ministerens udsagn sådan, at det egentlig godt kan lade sig gøre. Er det korrekt opfattet?

Formanden:

Hr. Erling Christensen som ordfører.

Erling Christensen (S):

Jeg er glad for, at der også er plads til ordførerne i denne debat. For øvrigt diskuterede vi jo frilandsgrise her i januar.

Når jeg tænker tilbage på SF's ordførers udtalelser i radioen her til morgen, så blev jeg faktisk i tvivl om, hvorvidt ordføreren udtalte sig om det her foreliggende beslutningsforslag eller om et helt andet forslag; men det kan selvfølgelig også være journalistens fejl.

Dette SF-beslutningsforslag taler om, at regeringens opfordres til at optage forhandlinger med forskellige organisationer med henblik på for det første at forbyde brugen af vækstfremmere og for det andet at gennemføre en frivillig

mærkningsordning. Det arbejde er allerede i gang. SF's støtte til landbrugsministerens allerede igangsatte initiativer og forbudet imod det dokumenteret farlige stof avoparcin kunne have været gjort med en pressemeddelelse fra SF.

I Socialdemokratiet støtter vi selvfølgelig ministeren i hans flotte optræden i den her sag: Det hurtige indgreb og forbud.

Vi har i Socialdemokratiet siden sidste efterår meget opmærksomt fulgt udviklingen på området; helt kontant kan vi jo se det i en forøget støtte til økologien, den økologiske aktionsplan og nu sidst bekendtgørelsen, som følger dyrlægeloven fra sidste år op. I næste uge, den 1. juni, sættes der en stopper for det store og ukontrollerede forbrug af antibiotika i husdyrbesætninger.

I det hele kan jeg henholde mig til det, som landbrugsministeren lige har sagt. Vi vil i Socialdemokratiet grundigt følge den nævnte overvågningsgruppes arbejde, og vi vil ikke vente i årevis på resultatet. Vi ser frem til, at vi inden for det næste år i det mindste har dokumentation for ufarlighed for de øvrige vækstfremmere. Med hensyn til frivillig mærkning kan det glædeligvis konstateres, at detaillerede nu endelig ser ud til at ville medvirke til mærkning. Det har vi i Socialdemokratiet arbejdet for i årevis.

Alt i alt vil jeg sige tak til SF for støtten i form af et beslutningsforslag, og som det også fremgik af de korte bemærkninger fra ordførerne, kunne det faktisk have været givet i en kort pressemeddelelse.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg skal først sige til Socialdemokratiets ordfører, at vi forbeholder os fuld ret til at vælge vores egne arbejdsmetoder; det tror jeg ikke der er nogen der har ret til at anfægte.

Jeg skal sige for det andet, at vi klart foretrækker, at samtlige de antibiotikalignende vækstfremmere bliver forbudt her og nu. Vi er ikke tilhængere af en totalharmonisering i EU, som forhindrer os i at gøre det, og det troede jeg i øvrigt heller ikke Socialdemokratiet var. Vi har noteret os, at der fra adskillige socialdemokratiske ordføreres side har været indtryk i samme retning som dem, jeg har givet udtryk for bl.a. i radioen i morges. Hvis det er blevet misforstået, kan det både være min skyld, det kan være journalistens skyld, og det kan også være den enkelte lytters skyld. Den pågældende lytter, som jeg har i tankerne, er i hvert fald ikke nogen

særlig aktiv lytter, så det kan have været en af forklaringerne.

Jeg vil godt have lov til at citere to socialdemokrater, som har udtalt sig til støtte for at gå videre med forbud, først fru Hanne Andersen, som til Politiken den 19. maj siger: Lad os tage skridtet fuldt ud og forbyde alle ni stoffer, og desuden fru Tove Lindbo Larsen, som i den samme artikel den samme dag siger: Derfor ser jeg helst, at de bliver forbudt, nemlig de ni stoffer, her og nu.

Det kunne jo tyde på, at der måske kunne være et flertal i Folketinget – hvis de her udtalelser står til troende – for at gå videre, og derfor synes jeg, at det her forslag har al mulig grund til at blive behandlet, sådan at vi får en debat i Folketingssalen om, hvor det politiske flertal ligger, og hvor langt man ønsker at gå. Vi ser meget gerne, at man forbyder alle ni nu og tager det slagsmål med EU, som der måtte ligge i det.

Hvis vi ikke kan komme igennem med det, fordi de udtalelser, der har været bl.a. fra Socialdemokratiet og De Konservative, alligevel ikke holder, når vi kommer frem til målsnoeren, så er vi parat til at tage mindre ambitiøse skridt; vi er jo et meget pragmatisk parti.

Formanden:

Jeg vil bare lige nævne, at når ordføreren for forslagsstillerne har udvidet taletid i slutningen af talerrækken, så er der altså en vis begrænsning på, hvor mange korte bemærkninger man skal have. Men vi er inde i nogle korte bemærkninger nu. Først hr. Bent Hindrup Andersen, så hr. Erling Christensen, og så er det videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det var hr. Erling Christensens bemærkning om, at SF i stedet burde have nøjedes med at udsende en pressemeddelelse.

Det synes jeg er en flot bemærkning i et parlament som vores, hvor der ude i samfundet – det ved vi alle sammen – er stor bekymring over, hvad sker der med de resistente bakterier på grund af overdreven brug af antibiotika bl.a. som vækstfremmere. Den debat foregår på alle planer, og det er også rimeligt i den forbindelse, synes jeg, at vi får en debat i Folketinget om, hvad man skal gøre i den anledning. Derfor synes vi, det er en god idé, at SF har fremsat et beslutningsforslag, for det giver jo anledning til, at alle partier skal forholde sig til det. Jeg vil

anbefale hr. Erling Christensen at have en lidt anden holdning til dét, at man rejser en debat her i Folketingssalen, som er ret central i samfundet og også ret vigtig.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Hvis det skulle have forbigået SF's ordførers opmærksomhed, så vil jeg gerne understrege, at på det område her tager Socialdemokratiet som på mange andre områder sagen meget alvorligt, og vi vil gå så langt, som vi overhovedet realistisk har mulighed for, for at få gennemført tingene.

Christian Mejdahl (V):

Forbrugeren skal kunne stole på, at dansk landbrug ikke medvirker til at udvikle resistente bakterier ved at blande antibiotika i foderet for at fremme dyrenes vækst.

Derfor anerkender vi også i Venstre, at landbrugsministeren har forbudt stoffet avoparcin, som der har været rejst tvivl om. Vi mener også, at der er behov for at se kritisk på de øvrige antibiotikavækstfremmere, og giver de anledning til tvivl, må landbrugsministeren arbejde for på EU-plan at tage dem ud af produktion. Svineproducenterne har for over 1 måned siden frivilligt besluttet ikke at bruge avoparcin. Resistente bakterier er jo ikke kun et dansk problem.

Vi kan derimod ikke ukritisk sige ja til SF's forslag om at forbyde alle former for vækstfremmere. Hvis der f.eks. udvikles biologiske vækstfremmere – vi kan kalde dem grønne vækstfremmere; det må jo have en vis appel til SF – som er uskadelige for dyr og mennesker, vil vi ikke på forhånd afskrive os muligheden for at bruge sådanne i produktionen. I fagbladet Dansk Avlsnyt, majnummeret, var der en artikel om kobber som vækstfremmer for svin. Der kunne også vise sig muligheder, som vi på forhånd ikke vil afskrive os. Det er ingen let sag at være husdyrproducent og føle konkurrenternes ånde i nakken, de konkurrenter, som vel at mærke må bruge både antibiotika, vækstfremmere og hormoner.

Hidtil har videnskaben da også frikendt de hjælpestoffer, som vi har brugt i Danmark, for negative bivirkninger. Så sent som den 9. december 1994 har landbrugsministeren i et svar til Landbrugs- og Fiskeriudvalget sagt, at ved korrekt anvendelse af et godkendt stof kan der ikke ske opbygning af resistens eller forefindes restkoncentrationer i de endelige produkter.

Husdyrproducenterne har ganske enkelt været i god tro, og derfor må jeg også fastslå, at der ingen skurke er i denne sag. Endelig har vækstfremmere jo også haft en positiv virkning. Det er derfor, de bruges. De er medicinforebyggende. Der bruges mindre foder. Det giver mindre gødning osv.

SF foreslår også, at der gennemføres en frivillig mærkningsordning, som skal være statskontrolleret, og som skal sikre forbrugerne animalske fødevarer, som er produceret uden forebyggende medicinbehandling og uden anvendelse af vækstfremmere i foderet. Det er lettere sagt end gjort. Det er mindst lige så let at få øje på problemerne som fordelene. Venstre vil gerne være med til en frivillig kvalitetsmærkning af danske fødevarer, men skal det lykkes på en måde, som giver en reel forbrugervejledning, kræver det, at ikke kun landbruget er positivt, men at også slagtermestre, grossister og detailhandlere arbejder med. De led har det hidtil knebet med tilslutning fra, men nu er der omsider ved at komme andre boller på suppen. En mangelfuld og upålidelig mærkning er ringere end ingen mærkning, fordi den er direkte forbrugervildledende.

Men kan vi finde en model, som er sikker og administrativt overkommelig, så støtter vi den. Men SF's påstand i bemærkningerne til beslutningsforslaget om, at det står mere klart, at de nuværende produktionsformer i landbruget er skadelige for befolkningens sundhedstilstand, kan vi naturligvis ikke tilslutte os. Vi skal passe på, at vi ikke bidrager til at devaluere danske landbrugsprodukters image i befolkningen og på eksportmarkederne.

Lene Espersen (KF):

Det sidste par ugers oplysninger om multiresistente bakterier vil give alle – både forbrugerne og ikke mindst politikerne – stof til eftertanke. De fremskridt, der hidtil er taget af økonomiske hensyn i fødevarerproduktionens navn, bør naturligvis afvejes i forhold til de konsekvenser, dette kan have for menneskehedens sundhedstilstand. Der er derfor ingen tvivl om, at Det Konservative Folkeparti mener, at det er afgørende, at der straks iværksættes en undersøgelse af brugen af vækstfremmere med det formål at få klarlagt præcis, hvilke produkter der er farlige, således at vi fremover sikrer, at den foreliggende sag med avoparcin ikke gentages. Det Konservative Folkeparti er naturligvis tilhænger af et øjeblikkeligt forbud, indtil undersøgelser

eventuelt kan påvise, at den sundhedsmæssige tilstand ikke er i fare.

Med andre ord mener Det Konservative Folkeparti, at det er bedre at være overforsigtig end at spille hasard med befolkningens helbredstilstand. Det Konservative Folkeparti mener også, at man skal se de nye oplysninger ud fra et forbrugersynspunkt, og vi kan derfor tilslutte os en frivillig mærkningsordning, således at forbrugerne kan træffe sit valg ud fra det højest tænkelige informationsniveau.

Vi vil imidlertid påpege, at en mærkningsordning skal være omfattet af en streng kontrol, således at ordningen ikke udhules, sådan som det har været påvist i et par tilfælde med den økologiske mærkningsordning. Det Konservative Folkeparti ser nemlig først og fremmest enhver mærkningsordning som en kvalitetssikring i forhold til forbrugerne. Men afgørende for Det Konservative Folkeparti er det imidlertid også, at vi sikrer, at Danmark på dette område gør sit yderste for, at eventuelle forbud mod vækstfremmere gennemføres på EU-plan frem for kun på nationalt plan.

Det er der to hovedårsager til: For det første vil det være utrolig trist, hvis forbrugerne i denne sag ender lige så skidt som før, ene og alene fordi Danmark har truffet en forhastet beslutning, der medfører EU-retlige skridt og i sidste ende, at Danmark taber sagen. For det andet, fordi det indre marked vil medføre, at produkter med vækstfremmere måske endda i endnu højere grad end før vil blive importeret til det danske marked, idet den lavere pris kan medføre, at udenlandsk kød med vækstfremmere udkonkurrerer danske produkter.

Jeg vil være meget ked af at se danske landmænd udkonkurreret, fordi man i Holland og Tyskland fortsat må bruge vækstfremmere i kød, der så importeres til Danmark. Ligeledes bør man tillægge sundheden i hele EU så stor vægt, at alle kræfter må sættes ind på at få Den Videnskabelige Komité og Kommissionen til at indføre et fælles forbud. Det Konservative Folkeparti kan derfor tilslutte sig hovedprincipperne i SF's beslutningsforslag, dog med den tilføjelse, at vi mener, at EU også skal inddrages i arbejdet.

Niels Højland (FP):

Nu har det tit været sådan, at de store avisoverskrifter kan skabe nogle forfærdelige debatter. Vi ser da også i Fremskridtspartiet med stor sympati på det, landbrugsministeren har gjort

indtil nu, og vi har også stor respekt for det, han har gjort med at trække et produkt ud af markedet og sige, at det skal væk, det skal forbydes. Det vil vi også fremover gøre, når det kan dokumenteres, at vækstfremmere måske kan skabe nogle resistente bakterier. Men det skal også dokumenteres.

Vi kan ikke bare handle på grund af en hed debat, der blusser op og skræmmer folk fra vid og sans, fordi de tror, at der nu er nogle bakterier, der er skabt af nogle vækstfremmere, som landbruget anvender. Det må dokumenteres, det skal ikke bare være et »hvis« og noget, man tror. Vi har jo før set, hvad diskussionen om asbest kunne give af store omkostninger, der faktisk var helt unødige.

Det er klart, at der vil være mange vækstfremmere, man er nødt til at bruge, og som der ikke er den mindste fare ved. Det kan ikke hjælpe, at vi bare forbyder det ensidigt her i Danmark. Men det er helt sikkert, at landbrugsministeren kan regne med Fremskridtspartiets opbakning, når han har et produkt, han mener at kunne dokumentere er farligt og kan skabe resistente bakterier.

Vi ser selvfølgelig også med stor sympati på, at den her debat har medført, at nu diskuterer man i detaileddet og i de forskellige salgslid mærkning af danske kødvarer, for det er der forbrugere der ønsker. Det kan vi kun se med stor sympati på. Vi har diskuteret mærkning i mange år. Det er ikke noget, man kan stille lovkrav om, det har indtil nu været en frivillig ordning, og den kan fortsætte, ligesom den har gjort hidtil. Hvis bare der er opbakning i detaileddet, så kan man frit gøre det, og det håber jeg også bliver gjort.

Så kan forbrugerne, alle de, der taler om, at de vil købe økologiske varer og danske varer, der er fri for hormonrester og alle andre skadelige ting, købe de varer, og så vil der hurtigt blive et marked for det, det tror jeg bestemt. Men at presse det igennem ved en eller anden form for lovgivning, det vil vi ikke være med til.

Det korte af det lange er, at vi ikke vil være med til nogen hovsaløsninger her, men hver gang Landbrugsministeriet kan komme med dokumentation for, at der er ting, der kan skabe resistente bakterier, vil vi se på det. Det fremkom jo også i pressen i dag, at man måske kunne få svært ved at bevise, at det var vækstfremmere, der havde skabt de her bakterier.

Vi håber selvfølgelig, at landbrugsministeren kan få den nødvendige dokumentation, så man

virkelig kan bevise det, så det ikke bare er noget, man tror. Det er helt sikkert, at det ikke er os, man kommer til at mangle, når man vil forbyde det, når man kan dokumentere det. Men vi vil ikke være med til nogen hovsaløsning, der kun vil skade dansk landbrug, og så vi simpelt hen får det ind på markedet ad anden vej.

Vibeke Peschardt (RV):

I Det Radikale Venstre synes vi, at landbrugsministeren har gjort et godt arbejde med de to bekendtgørelser, der kommer her 1. juni, som strammer reglerne for medicinering af dyr. Det skal der ikke herske nogen tvivl om.

Det, der for os at se er problemet i denne sag og det, der sådan set har skabt den – man kunne kalde den avoparcinsagen – er, at Landbrugsministeriet har den anden bekendtgørelse, der handler om retten til, muligheden for at tilsætte antibiotika som vækstfremmere i fødevarer.

Det var på den baggrund, at Det Radikale Venstre, fordi vi havde fået nogle gode mennesker til at undersøge sagen for os, de har faktisk gennemløjet danske og den udenlandske publikationer om vækstfremmere i et stykke tid, den 8. maj bad landbrugsministeren og sundhedsministeren om at få udarbejdet dels en undersøgelse af sammenhængen mellem forbruget af antibiotika i landbrugsproduktionen og resistensproblemerne, dels en samlet statistik over forbruget af disse stoffer i vores husdyrproduktion.

Siden har sagen jo udviklet sig med lynets hast. Pressen har spillet sin rolle, og meget dygtigt, i denne sag, som er endt med, at ministeren den 20. maj gik ud med et forbud mod avoparcinen. Det skal ministeren have ros for, det er en klar og en fin melding.

Men hvad vi også ved om sagen, er jo, at EU-reglerne tillader både dette stof og andre vækstfremmere, og at det antagelig vil være vanskeligt for Danmark at få forbudt samtlige vækstfremmere, hvad SF lægger op til med det her beslutningsforslag.

Vi er derfor tilfredse med landbrugsministerens lige så klare melding i dag, nemlig at han har forbudt avoparcinen, og at han har sat en undersøgelse i gang af de 8 stadig tilladte vækstfremmere, der tilhører gruppen af antibiotika, og endelig at landbrugsministeren vil optage forhandlinger med landbrugets organisationer og producenterne om på frivillig basis at undersøge muligheden for, at der bliver indgået frivillige aftaler om ikkebrug af antibiotika som vækstfremmere i husdyrfoder.

Hvis ikke landbrugsministeren allerede havde foreslået det, så ville vi have gjort det. Set med vores øjne burde alle vækstfremmere nemlig forbydes hurtigst muligt. Sunde dyr skal ikke have penicillin eller andet for at vokse hurtigere.

På den anden side tror vi ikke på, at man kan håndhæve et forbud, så længe EU-reglerne generelt ikke er indrettet på det. For os er det vigtigste, at avoparcinforbudet bliver effektueret så hurtigt som muligt, og at vi hurtigst muligt får mere forskning i sammenhængen mellem de vækstfremmende stoffer og resistensproblemerne; og vi vil opfordre landbrugsministeren til en bedre og mere direkte kontakt med de forskere, der ved noget om de her ting.

Med hensyn til mærkning af fødevarer kunne vi høre, at der var en vis overensstemmelse mellem SF og landbrugsministeren, og vi kan støtte de tiltag, ministeren har gjort rede for.

Til slut vil jeg sige, at denne sag har afdækket, at vi ikke bare nationalt, men også overnationalt må tage skeen i den anden hånd. Vi må og vi skal arbejde på, at miljøpolitikken i EU bliver trukket skarpere op ved den næste regeringskonference.

I forbindelse med regeringskonferencen har Det Radikale Venstre nogle ønsker: Vi vil gerne have miljøgarantien præciseret, vi vil gerne have miljøgarantien udbredt til alle relevante områder, der bliver omfattet af Traktaten eller er omfattet af Traktaten, og forsigtighedsprincippet bør indarbejdes i alle de direktiver inden for landbrug, miljø og sundhed, som vi kender.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Indledningsvis vil jeg sige, at vi støtter initiativet fra SF til at få skærpet og få lavet et samlet forbud mod antibiotika som vækstfremmere. Jeg går ud fra, at det er en skrivefejl i forslaget, at det er vækstfremmere i almindelighed, der nævnes, og at det, man tænker på, og som står længere nede i teksten, er antibiotika som vækstfremmere.

Samtidig er vi af den opfattelse, at man må have en samlet strategi i sådan et spørgsmål. Ikke mindst vores medlemskab af EU gør det utrolig vanskeligt at gennemføre et forbud, selv om vi kan nå til det i vores nationale forsamling. Det skyldes de krav, der stilles i EU-Kommissionen til såkaldt videnskabelig dokumentation, som rækker langt, langt ud over det, der er rimeligt. Når det er et miljøspørgsmål som det her, der står på spil, mener vi, at man også bør lægge til grund et princip som forsigtighedsprincippet, som vi kalder det.

Set ud fra det mener vi ikke, vi behøver så forfærdelig mange undersøgelser mere for at stille imod at få udfaset, som det hedder i sproget herinde, antibiotika som vækstfremmere i dansk husdyrbrug.

Når det er sagt, så mener jeg, at sådan en strategi skal gå på flere ben. Det er også vigtigt at få udviklet alternativerne, og som jeg nævnte før, er der allerede i dag et alternativ. Der er et fri-landsmærke, som er frivilligt og kontrolleret – ikke af staten endnu, det ville fremme det, hvis det blev – som også vil kunne opfylde befolkningens behov for at få et stykke svinekød, hvor der ikke er benyttet antibiotika som vækstfremmere.

Samtidig er der den groteske situation, når man ser på eksempelvis svineproduktionen, som jo er den, der aftager den største mængde antibiotika herhjemme i dag, at i nogle tilfælde er det dyrere for den enkelte producent at fodre med færdigblandet svinefoder uden antibiotika end foder med antibiotika, på trods af at antibiotika har en værdi. Det skyldes, at man må betale for at få lavet specialblandinger.

Derfor mener vi, at man også bør overveje afgifter på antibiotika, så man sikrer, ikke alene ved færdigblandet foder, men også at hjemmelblanderne tænker sig om endnu en gang i forhold til deres dækningsbidrag, om de skal putte antibiotika i.

Efter min opfattelse vil det være sådan, at hvis man får ændret på prisrelationen, så vil stort set halvdelen af slagtesvinproduktionen i dag kunne blive produceret uden antibiotika. Der er undersøgelser, der viser, at de faktisk ingen virkning har som vækstfremmere i foderet. Jeg taler kun om slagtesvin, altså fra 30 kg op til 100 kg levende vægt.

Den anden halvdel af slagtesvinproduktionen vil også kunne undgå antibiotika ved ganske få forholdsregler. Det går på lidt lavere belægningsgrad, højere hygiejne og sanering til højere sundhedsstatus.

Når det drejer sig om fravænningsgrisene, er det helt anderledes. Jeg mener, man skal være opmærksom på, når man indfører sådan nogle ting som det her, at man får stoppet hullerne, der kan risikere at betyde endnu større medicinforbrug, hvis ikke det ses i forhold til omlægning af staldsystemer og senere fravænnings og sådan nogle ting.

Men set som et hele synes jeg modsat hr. Erling Christensen, at det er en god anledning, at vi her på falderebet i Folketinget, selv om der

er travlt med en masse andre ting, sætter tid af til at tage os af et så vigtigt spørgsmål som en resistens, der er bevist af danske forskere opstår ved systematisk brug af antibiotika i væksthjemmerne.

Og som sagt før synes vi, det er hurtigt og godt handlet af landbrugsministeren. Han har grebet ind ud fra de beviser, vi har i vores nationale institutioner, og forbudt det ene antibiotikum.

Der skal heller ingen tvivl være om, at det udsagn, som landbrugsministeren er kommet med, om, at han vil stå fast på det, vil vi støtte helt og fuldt. Vi mener, at hvis det endelig skulle komme dertil, så er det et oplagt spørgsmål at følge den linje, som vi i Enhedslisten mener kan være nødvendig over for EU. Vi kalder det civil ulydighed. Jeg mener, at til det sidste skal man afvise at tilbagetrække det forbud, man én gang har indført, også selv om det ikke skulle lykkes at få overbevist EU-Kommissionen.

Med disse ord vil jeg sige, at jeg ser frem til, at vi i Miljø- og Planlægningsudvalget og også i Landbrugs- og Fiskeriudvalget – det bliver formodentlig placeret i Landbrugs- og Fiskeriudvalget – kan få en yderligere behandling af det og ende med en beretning, som ligger klar til næste samling, sådan at landbrugsministeren allerede undervejs kan få grebet ind f.eks. for at få ændret prisforholdene for foder, som jeg nævnte før, men også sådan at der kan blive grebet ind straks efter Folketingets sammentræden.

Derfor synes jeg, at det er en god ting, at vi har fået det rejst, så vi har fået det på dagsordenen i udvalgene.

Formanden:

Hr. Jørn Jespersen som ordfører for forslagsstillerne.

Jørn Jespersen (SF):

Tak til landbrugsministeren og de fleste af ordførerne for en velvillig behandling af vores beslutningsforslag. Som jeg nævnte i en kort bemærkning, er vi helt tilfredse med de initiativer, som landbrugsministeren hidtil har taget, men vi mener, man burde speede processen op. Vi mener, man burde gøre mere, end der allerede er gjort.

Og her er det jo netop et øjeblikkeligt forbud mod alle de antibiotikalignende væksthjemmere, som bliver brugt, vi mener man burde tage fat på. Jeg må indrømme, at vi havde på bag-

grund af de udmeldinger, der er kommet fra partierne forud for denne debat, regnet med, at der faktisk var et flertal for at gå videre.

Det er ikke lykkedes i dag at få at vide, hvad Socialdemokratiet præcis mener, og det ser også ud, som om det kan blive vanskeligt. Sagen er jo den, at der er repræsentanter for Socialdemokratiet, der har udtalt, at man rent faktisk ønskede at gå videre, end landbrugsministeren har gjort, og lave et øjeblikkeligt stop for alle væksthjemmere, der indeholder antibiotika. Men det får vi altså ikke afklaret i dag.

Det er specielt trist, for jeg hørte også fru Lene Espersen fra Det Konservative Folkeparti tale i den retning og sige, at når der er berettiget tvivl om de sundhedsskadelige effekter af de her væksthjemmere, så burde tvivlen komme forbrugerne til gode, og derfor burde man lave et stop, indtil undersøgelserne er gennemført.

Det, der så er spørgsmålet, er: Kan vi efter Det Konservative Folkepartis opfattelse lave sådan et stop på nationalt plan og så tage konsekvenserne i form af eventuelle slagsmål med EU, eller skulle jeg opfatte fru Lene Espersens indlæg på den måde, at det er kun, hvis det er det samlede EU, der vil lave et stop, indtil undersøgelserne er gennemført, Det Konservative Folkeparti går ind for det? Det ville være rart at få det afklaret.

Hvis der skal være substans i synspunkterne, hvis man tager forsigtighedsprincippet, at tvivlen skal komme sundheden og forbrugerne til gode, alvorligt, så burde man jo også være parat til at tage skridtet nationalt, hvis man ikke kan komme igennem med det på EU-plan.

Til hr. Christian Mejdahl skal jeg sige, at vi synes da, det er spændende, hvis man kan lave nogle grønne væksthjemmere, der svarer til vi andres indtag af yoghurt eller andre ting. Det er ikke en religiøs modstand mod væksthjemmere generelt, men vi har det grundsynspunkt, at man bør indrette sine produktionsformer i landbruget sådan, at det ikke er nødvendigt at bruge medicin hverken i foderet eller som forebyggende behandling, for at undgå sygdomme.

Vi tror faktisk, at der er brug for en ganske stærk strukturudvikling i landbruget med henblik på at fremme nogle sundere og bedre produktionsformer. Det ved jeg godt er en stor indsats. Det er mange investeringer, der skal til, men så lad os diskutere, hvordan vi får gjort det på en ordentlig måde, der også tager hensyn til økonomien i landbruget.

Når hr. Christian Mejdahl taler om, at viden-skaben jo hidtil har frikendt også de antibiotika-baserede vækstfremmere, så er vi ved humlen ved problemet her, for det er ganske rigtigt. Jeg har også studeret svarene fra den 9. december, og det bliver jo relativt skråsikkert sagt, at der er ingen risiko for resistensskabende processer, hvis ellers de her midler bliver brugt i den rette dosering.

Det er jo det problem, vi har på hele fødeva-reområdet gang på gang, hvad enten vi snakker om vækstfremmere eller pesticidrester eller blødgørere i plastic eller hormoner osv., at vi forlader os hele tiden på en videnskab, som viser sig at tage fejl gang på gang. Det vil sige, at vi i virkeligheden halser efter de reelle problemer, hvor vi hele tiden stiller krav om, at noget skal være hundrede procent sikkert dokumenteret, før vi kan forbyde det. Det vil sige, at vi i praksis anvender det modsatte af et forsigtig-hedsprincip, vi bruger et omvendt forsigtig-hedsprincip i realiteternes verden, hvor enhver tvivl altid kommer producenterne af pesticider og af vækstfremmere til gode. Tvivlen kommer aldrig forbrugerne og sundheden til gode.

Det, der virkelig er problemet i denne sag, er, at vi har forladt os på et pseudovidenskabeligt tyranni i vores måde at regulere det her på, hvor den sunde fornuft, som jeg tror den store del af befolkningen repræsenterer, nemlig at selvfølgelig kan det ikke være rigtigt, at vores husdyr systematisk får antibiotika i deres foder, bliver trådt under føde med henvisning til nogle videnskabsfolk, som vi så kan konstatere med jævne mellemrum alligevel tog fejl.

Jeg tror, at hvis hr. Christian Mejdahl vil studere både de svar, der er givet, og dem, der kommer i den kommende tid, om forskellige former for giftstoffer i vores fødevarer, så vil han få den samme ærgerlige oplevelse gang på gang, at det, som vi for bare få måneder eller få år siden fik at vide var ufarligt, viser sig nu igen at være farligt.

Spørgsmålet er, om vi ikke på et eller andet tidspunkt skal drage konsekvensen af den erfaring og sige: Nu vender vi altså princippet om, så det bliver et reelt forsigtighedsprincip, der kommer sundheden og forbrugerne til gode.

Til hr. Niels Højland skal jeg sige, at det er selvfølgelig meget fint, at Fremskridtspartiet til enhver tid vil bakke op bag landbrugsministe-ren, når ellers kravene til et stop er dokumente-ret. Jamen hvad nu, hvis det viser sig, at det stop, som landbrugsministeren har annonceret,

ikke set fra EU's side er velbegrundet? Hvor står vi så om ganske få måneder? Det er jo en sikker-hedsklausul, der er blevet trukket i her. Og det er jo ikke os selv, der vurderer, om der er til-strækkelig dokumentation.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig, at land-brugsministeren forklarede herfra, hvordan proceduren lige præcis er, når der skal tages stilling til, om vores dokumentation for at kræve et stop for avoparcin er reel eller ej. Og jeg kan da godt frygte, at det vil vise sig, at der kan ska-bes så meget videnskabelig tvivl om stoppet, at Danmark kommer ud i den helt konkrete pro-blemstilling, at vi skal overveje, om vi vil følge EU-systemet og ophæve vores stop, som allere-de er indført, eller om vi vil holde fast i det på trods af EU.

Til fru Vibeke Peschardt skal jeg sige tak for tilslutningen til hovedtankerne i vores forslag og sige, jeg er helt enig i de bemærkninger, som fru Vibeke Peschardt kom med i forbindelse med regeringskonferencen i 1996.

Jeg synes også, denne her sag viser, at det bli-ver en helt afgørende ting i det danske udspil og i de danske forhandlinger at få landbrugsområ-det dækket ind af en miljøgaranti, der er effek-tiv, og som virker. Det er et kæmpemæssigt hul i Traktaten, at landbrug slet ikke er dækket, og det bliver også vigtigt at få indført et generelt forsigtighedsprincip, som gør, at de enkelte lan-de uden at skulle underordne sig EU er i stand til at gå videre i deres miljøregler eller sund-hedsregler, hvis der er bare rimelig tvivl om de miljømæssige, sundhedsmæssige konsekvenser.

Endelig tak til hr. Bent Hindrup for tilslutnin-gen. Vi er da helt enige i, at det er en god idé, hvis man kunne finde andre metoder end dem, vi har skitseret, f.eks. en afgift, som kunne føre til, at vi fik et lavere forbrug, indtil vi får et for-bud igennem. Jo mere vi kan gøre, der bringer os fremad mod et mindre brug af vækstfremme-re, jo bedre er det.

Ellers forstod jeg, at vi hen ad vejen kan trække på samme hammel i fuld samdrægtighed, og det er da en god ting at kunne gøre det på den rød-grønne venstrefløj, så tak for tilslutningen.

Og jeg håber, at debatten i hvert fald har ført os et stykke videre, sådan at vi kan konstatere, at der er, synes jeg, temmelig stærke kræfter i Folketinget, som bakker op bag en markant lin-je, og som måske også signalerer til landbrugs-ministeren, at der ikke behøver at komme særlig megen dokumentation omkring de andre vækstfremmere, før vi tager de tilsvarende mid-

ler, som vi har gjort omkring avoparcin, i brug og kæmper for det også.

Christian Mejdahl (V):

Livet er jo farligt at leve, der er en vis risiko ved det. Selvfølgelig kunne man da godt sætte værn op hele vejen rundt og så tro, at man kunne eksistere næsten evigt, men sådan er det jo ikke. Der er også dem, der hævder, at det er farligt at gå ud i solen. Man kan risikere at få hudkræft. Det er måske også farligt at tage flyveren hjem her kl. 22.40. Den kunne jo træffe at falde ned. Der er en vis risiko ved at gå op på talerstolen her. Det var måske sikrere at stå her nedenfor. Og sådan kan man jo blive ved.

Derfor synes jeg, at det må være sådan i den debat, som jo da omhandler et alvorligt problem, det er erkendt, at man også lytter til de saglige ting, altså der skal være sagligt belæg for, at man forbyder de hjælpemidler, som det i en periode har været naturligt at bruge også i fødevarerproduktionen.

Og så skal jeg da gerne give tilslutning til, at vi, hvis det er sådan, at de, der rådgiver os, de, der har forstand på det her, finder frem til, at der er sundhedsrisiko ved at bruge vækstfremmere, så også forbyder dem. Det er det, vi har støttet landbrugsministeren i. Men så længe der ikke er det, og så længe man kan bruge det alle andre steder i verden, må vi kræve, at der bliver forsket og undersøgt. Så længe der ikke er sagligt belæg for at tage dem væk, må vi bruge dem i produktionen.

Jeg så gerne, at vi kom dertil, at det ikke nødvendigvis var antibiotikavækstfremmere, der brugtes i foderet, men så længe vi ikke har nogen alternativer og disse ikke er blevet underkendt af dem, som forsker i det, så må vi også have lov til at bruge dem. Specielt må det være et problem, der løses på EU-plan, for ellers er danske forbrugere jo omtrent lige vidt. Hvis det er sådan, at vore konkurrenter kan bruge dem, så vinder de jo markedsandele, fordi de kan benytte sig af den fordel, som vækstfremmere er i produktionen.

Lene Espersen (KF):

Hr. Jørn Jespersen var lidt i tvivl om, hvad der var Det Konservative Folkepartis holdning.

Jeg vil da gerne gå herop igen og endnu en gang understrege, at Det Konservative Folkeparti er tilhænger af et øjeblikkeligt forbud, når der er sagligt belæg for det. Dette har vores sundhedspolitiske ordfører, fru Karen Højte Jensen, allerede udtalt for en uges tid siden.

Men vi ser altså ikke nogen modsætning i at have den holdning og så stadig væk arbejde for, at det her skal gennemføres på EU-plan. Vi mener faktisk, at det er en god ting, at landbrugsministeren allerede i den førstkommende uge vil tage det med på landbrugsministerrådsmødet og via de faglige argumenter, men så sandelig også via de politiske argumenter vil forsøge at få det gennemført på EU-plan.

Vi skal jo huske på, at vi har det indre marked, og vi forhindrer altså ikke vækstfremmere i Danmark, før vi har sørget for at gennemføre det her på EU-plan, så vi ser ingen modsætning i det.

Jørn Jespersen (SF):

Til hr. Christian Mejdahl: Det er da rigtigt, at der er en risiko ved mange ting. Jeg håber nu, han kommer trygt hæng.

Men spørgsmålet er jo: Hvor meget skal en sundhedsrisiko være dokumenteret, før det er så velbegrunderet, at man griber ind? Det er jo det, der er problemet.

Nu har vi altså et forbud imod en enkelt vækstfremmer, hvor der åbenbart er bred tilslutning i Folketinget til, at det er velbegrunderet nok. Jeg har forstået på debatten i dag, at den dokumentation, der foreligger nu, efter det store, brede folketingsflertals opfattelse er begrundelse og dokumentation nok for det skridt, som landbrugsministeren har taget.

Så går jeg ud fra, at det mener man også, selv om vi i EU får at vide, at det mener de ikke derude; ellers er der jo ingen sammenhæng i tingene. Det vil sige, at så må der som minimum også være opbakning til, at vi nationalt oprettholder det forbud mod avoparcin, vi har indført, på trods af hvad man kommer med af videnskabelige argumenter fra komiteer og kommissioner i EU-systemet.

Og hvis det forholder sig på den måde, så må det jo også være muligt at sige, at problematikken omkring de andre 8 antibiotikabaserede vækstfremmere jo er meget parallel. Hvis det viser sig, at en vækstfremmer kan skabe resistens og sprede den, hvorfor skulle de andre så ikke kunne det? Hvornår har man dokumentation nok for, at det forholder sig på den måde, til, at man efter Venstres mening kan tage skridtet og sige, at her er risikoen altså så stor, at vi ikke vil acceptere den?

Til fru Lene Espersen skal jeg sige, at jeg stadig væk er en smule mystificeret over, hvad den konservative holdning egentlig er, for det lyder,

som om det er på EU-plan, man vil acceptere det, men ikke nationalt.

Fru Karen Højte Jensen, der udtalte sig som konservativ sundhedspolitiker, havde ikke den slags reservationer. Hun sagde – og jeg citerer fra hendes pressemeddelelse:

»Det er ikke nok. Landbrugsministeren skal tage skridtet fuldt ud.« Og hun fortsatte: »Problematikken er så alvorlig, at vi omgående må forbyde brugen af de vækstoffremmende stoffer i Danmark. Dernæst må landbrugsministeren arbejde intensivt for et forbud på europæisk plan, og skulle en undersøgelse vise, at brugen af de vækstoffremmende stoffer ikke skaber resistens hos dyr og mennesker, så kan forbudet ophæves.«

Fru Karen Højte Jensen går altså ind for, at man tager et nationalt skridt nu og lader tvivlen komme forbrugerne til gode og dernæst arbejder for at vinde opbakning i EU.

Er det den konservative holdning? For hvis det er det, så er det jo ret interessant: Så er det nemlig Socialdemokratiet, der er udslaggivende. Og hvis de to socialdemokratiske ordførere, som jeg tidligere har citeret, også står ved, hvad de har sagt, så er der jo faktisk et flertal for at gå betydelig videre, end vi i dag har besluttet. Så det kunne da være interessant at få det helt slået fast.

Jeg anerkender det, hvis man senere er kommet på bedre tanker og har fundet ud af, at her var der altså et lille EU-problem, man ikke helt havde overskuet. Så ved vi bare det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Landbrugs- og Fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 118:

Forslag til folketingsbeslutning om bedre retsstilling for private kreditorer.

Af John Vinther (KF) og Erling Oxdam (V) m.fl. (Fremsat 9/5 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Beslutningsforslaget om bedre retsstilling for private kreditorer, der er fremsat den 9. maj af medlemmer af Det Konservative Folkeparti og Venstre, har fundet inspiration i Retsplejerådets betænkning fra 1992 om lønindeholdelse for private krav. Betænkningen fra Retsplejerådet indeholder forskellige modeller for, hvordan private kreditorer kan få adgang til at foretage lønindeholdelse.

Regeringen har imidlertid tidligere i besvarelser af spørgsmål fra Retsudvalget givet udtryk for, at det ikke er aktuelt at indføre en adgang for private kreditorer til at foretage lønindeholdelse. Senest er det sket i min besvarelse den 3. november 1994 af spørgsmål 97 af 12. oktober 1994 fra Retsudvalget.

Der er i besvarelsen peget på, at Retsplejerådet i betænkningen fremhæver en række hensyn, der taler imod en sådan nyordning, bl.a. at lønindeholdelse alene kan finde sted hos lønmodtagere og andre med lignende indtægter, og at en forbedret mulighed for tvangsinddrivelse hos netop denne befolkningsgruppe kan påvirke såvel forbrugernes låntagning som erhvervslivets kreditgivning. Desuden vil ordningen ikke blot påvirke domstolenes arbejdsform og ressourceforbrug, men tillige have såvel fordelingspolitiske som finanspolitiske aspekter.

Der er også grund til at fremhæve, at privates situation som kreditorer er forskellig fra det offentlige. Det hænger ikke mindst sammen med, at private i modsætning til det offentlige normalt har en væsentlig indflydelse på, hvem der skal skylde dem penge. Derfor er det også naturligt, at det offentlige er tillagt inddrivelsesmidler, som private ikke får.

Der knytter sig også nogle betydelige tekniske vanskeligheder til forslaget. Jeg skal blot nævne en enkelt: Beslutningsforslaget lægger i modsætning til Retsplejerådets indstilling til